

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Andreæ Vallensis Vvlgo Del Vavlx Andanensis, I. V. D. Et
In Alma Academia Lovaniensi SS. Canonum Professoris
Ordinarii, Paratitla Ivris Canonici Sive Decretalivm D.
Gregorii Papæ IX. Svmmaria Ac ...**

Delvaux, André

Coloniæ Agrippinæ, 1686

Tit. 46. De observatione Je uniorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62177)

merari, nisi prius auctoritate summi Pontificis fuerint approbatæ, c. 2, h. t. antiquas vero licet etiam absque nova Rom. Pont. auctoritate. Similiter reliquæ alicuius, qui jam pridem fuerit in Sanctorum numerum adscriptis, inventæ de novo recipi quidem & coli possunt, etiam publicè, sed non nisi recognoscente & approbante Episcopo, iuxta Conc. Trid. Sess. 25. Decretis de invocat. veneration. & reliquis Sanctorum, quod hæc in parte videtur mortificasse d. 6, h. t.

4. Pari modo non licet aliquem pro Sancto publicè venerari absque licentia & auctoritate Rom. Pont. etiam si miraculis clarus sit, c. 1, h. t. quia quandoque etiam per pravos homines fiunt miracula, Abbas *ibid.* c. can. Teneamus 36, l. 94, 1. Sic enim teste Zyp. h. tit. in princ. Tacitus lib. 4. historiar. refert duo non facta miracula à Vespasiano patrata, nempe eius atria & agro conversam fuisse ad usum manuum, & cæco re-luxisse diem. Pluraque alia videre licet apud Tholosan. Syntag. Iuris univ. lib. 48. c. 15, n. 12, c. lib. 34. c. 16, n. 6. c. 17, n. 2.

Dixi publicè, quia potest quis privatim fundere preces ad eum, quem credit sanctum, arg. d. c. 2, h. t. in v. publicè, à contr. v. Qui vero iustum dicit iniustum, aut sanctum non sanctum aut sanctum, abominabilis est apud Deum, can. Si quis dixerit 37. xi. q. 3. & Christum violat, can. Si quis *ibid.*

Post eundem mandat Synodus Trid. Episcopis & Parochis, cæterisque docendi munus curamque sustinentibus, ut diligenter instruant populum de Sanctorum intercessione, & utili ac necessaria invocatione, reliquiarum honore, & legitimo imaginum usu Conc. Trid. d. Sess. 25. ubi plenius vide.

TITULUS XLVI.

De observatione Jejuniorum.

1. Qui jejunare tenentur.

2. Consistit observatio jejunii in abstinentia à cibis vestitis.

3. In abstinentia à pluribus refectioibus.

4. Licita tamen collatiuncula est.

5. Item consistit in certa refectiois hora.

AD devotionem & propter venerationem Sanctorum, de qua proximè diximus, indicta ab Ecclesia sunt jejunia: de quorum observatione hoc Tit. agitur. * 1. Sunt autem hujusmodi jejunia ab omnibus, cujuscumque perfectionis aut dignitatis existant, qui ad annum ætatis vigesimum primum pervenerint, nec sexagesimum exceßerint, nisi iusta aliqua causa excusentur, diligenter observanda, c. 1. & 2 h. t. idque sub reatu peccati mortalis, iuxta communem, ut probatur ex can. 63. Apostolorum, ubi violatores jejunii, si Clerici sint, iubentur de ponti; si laici, excommunicari. Ratio hujus obligationis quoad omnes est, quod omnes, saltem ut plurimum, cogant castigatione carnis, ut spiritui suble; Aristoteli-ne pro peccatis, & aptitudine mentis ad adorandam: ad hæc autem instituta & præcepta sunt jejunia.

Observatio verò jejunii, prout ab Ecclesia percipitur: in tribus potissimum consistit. * 2. Primo in abstinentia à cibis certi generis, veluti à carnibus: item ab ovis & lacticiis, & cæteris, quæ à carnibus originem trahunt, in Quadragesima, can. Denique distinguit. 4. Dico, in Quadragesima; quia extra eam jus commune ova & lacticia permittit. Cæterum quia pro varietate locorum quoad ova & lacticia varia est consuetudo, ideo generatim dicendum, nihilis cibis abstinentum esse, quorum ulum consuetudo non permittit.

3. Secundo, consistit in abstinentia à pluribus refectioibus; ita ut intra diem naturalem non nisi semel corpus cibo reficiatur. Dico, cibo; quia Ecclesia non prohibet crebriorem sumptionem potus tempore jejunii; ea ratione, quia potus magis ordinatur ad cibi per corpus distributionem & sibi sedandam, quam ad alendum corpus: & si alar interdum, id per accidens est, nec tantum alit quantum cibus. Hinc licet excedens in potu peccet contra temperantiam, non tamen solvit jejunium.

4. Sed dubitatur de vespertina collatiuncula, sitne licita, non modo, ne potus noceat, & somni conciliandi causa, ut olim, sed & alendi causa.

ccc 3

causâ & absque potu. Et dicendum, licitam esse ex consuetudine, quæ in jejunijs magnam vim obtinet. Huius autem quantitas est, quam pro diversitate locorum & personarum consuetudo recepta tenet: nec enim eadem omnibus ob regionum & personarum diversitatem præscribi potest. Non licet tamen hanc collationem culam sumere mane aut meridie, cætera in vespere dilata, nisi subsit aliqua iusta causa: v. g. si iter aliquod sit suscipiendum, negotium peragendum, aut debilitas moram non patiatur.

5. Tertio denique consistit observatio jejunii in certa refectiois hora, quæ hodie ex consuetudine passim recepta est circa meridiem: non quidem quasi tunc necesse sit cibum sumere, cum postquam, & quidem cum majori merito abstinere toto die; sed quia non liceat ante illam horam notabili tempore cibum sumere. Quamquam probabilius sit, talem anticipationem, seposito contemptu, tantum veniale esse peccatum, *juxta* Innoc. Joann. Andr. Ancharan in c. 1. h. t. quia non violatur substantia jejunii, quæ consistit dumtaxat in abstinentia ciborum vitiorum & secundæ refectiois, sed solum circumstantia quædam accidentalis, quæ manente substantia jejunii, variari potest, & successu temporis magnam varietatem in Ecclesia habuit. Vide Covar. lib. 4. Var. resol. c. 20. ubi doctissime de jejuniarum quæ Ecclesia Catholica Christianis indixit, ordinatione & origine tractat.

TITULUS XLVII.

De purificatione post partum.

1. Lege Moysaica mulier post partum purificationem debuit.
2. Hodie id consilium est, non præceptum.

Quemadmodum jejunia ob devotionem & venerationem Sanctorum inducta fuerunt; ita & purificatio post partum inducta fuit ob reverentiam Ecclesiarum, * 1. Et quidem lege Moysaica mulier post partum

immunda habebatur; ideoque si masculum enixa esset, areebatur à templo triginta tribus diebus, si puellam, sexaginta sex, *Levit. 12. can. 1. Dist. 5.*

2. Cæterum lex illa Moysaica, quippe ceremonialis, per mortem Christi sive legem Evangelij abrogata fuit: & ideo hodie statim à partu mulier ætura gratias ingredi Ecclesiam potest, si voluerit; ac pœna, quam in partu patitur, vertatur illi in culpam, quasi in partu peccaret, *c. unico h. t. can. Si mulier Dist. 5.* Si tamen ex veneratione voluerit aliquid abstinere ab Ecclesia, devotio ejus non est improbanda, *d. e. unico.* Bonarum quippe mentium est, ibi culpas suas agnoscere, ubi culpa non est, quia sæpè sine culpa agitur, quod venit ex culpa, ut ait D. Augustinus. Unde etiam cum elurimus, sine culpa comedimus, quia ex culpa primi hominis factum est, ut iuriremus, *can. ult. d. Dist. 5.*

TITULUS XLVIII.

De Ecclesijs ædificandis vel reparandis.

§. I. De ædificandis Ecclesijs.

1. Ecclesia nomine quid hic veniat.
2. In Oratorijs præsentia Missam celebrare non licet.
3. Ecclesia de novo ædigi non debent sine auctoritate Pont. vel Episc.
4. Et nisi eis dos competens adferretur.
5. Ecclesia nova ædificatione noceri non debet vicinis ædibus.
6. Ne præjudicium inferri antiquæ Ecclesie.
7. Leprosi permittitur Ecclesiam propriam habere.
8. Item Episcopo Ecclesiam novam congruè ex rebus Ecclesie sue.
9. Episcopatus de novo institui possunt.

Præcedentibus Titulis actum est de Ecclesiarum sive templorum consecratione, earumque & Sanctorum veneratione: non